

[Helle Degn]

lukker man jo i realiteten af for ca. 4 praktikpladser, og hvem er det, der har sværest ved at få praktikpladser? Det er igen de unge kvinder.

Ungdomsydelsen foreslås afskaffet, uddannelsesstøtten i virkeligheden forringet. Hvem får ingen faglig uddannelse under forøgede økonomiske vanskeligheder? Gæt engang! Hvem bliver i realiteten bundet til ansvaret for vore børn med den daginstitutionspolitik, som regeringen fører? Hvorfor nedlægger man barselorlovsudvalget? Man mener åbenbart overhovedet ikke, det er relevant at se på retten til fravær ved børns sygdom eller fædres deltagelse i en tidlig omsorg for deres børn. Hvem skal så klare opgaverne?

Det kan nok undre, at de radikale kan støtte hele denne politiske prioritering. For socialdemokratiet tegner alt dette tydeligt et billede af en regering, som ingen forslag har, og som ofrer den unge generation og særlig de unge kvinder i bestræbelserne på at bevise over for sig selv, at en forældet liberal økonomisk politik kan fungere. Man forhindrer på det nærmeste en hel generation af unge kvinder i at få en tilknytning og en identitet ikke mindst i forhold til samfundet, en tilknytning, et ansvar, som styrkes gennem en faglig uddannelse og et arbejde, en tilknytning, et ansvar, som mindskes ved at blive holdt udenfor eller bag hjemmets isolerende vægge.

Den socialdemokratiske gruppe må opfordre folketinget til konstruktivt at samarbejde på at finde løsninger på specielt de unges kvinders problemer og stå sammen om at modvirke, at regeringen skaber flere problemer, end den løser.

Alice Faber (SF):

Jeg har forstået, at ikke alle i denne sal deler de bekymringer, vi har i SF for den situation, en del af de unge i dag har; det bekymrer i hvert fald mig. Men jeg vil gerne komme med nogle synspunkter omkring nogle af de unge, der befinder sig i det, nogle kalder en marginalposition eller i yderkanten, og om nogle af de unge, der er på vej ud helt til afgrundens rand, som det jo hedder, når man er ved at være fallit.

En del af de unge, som er afhængige af det sociale system, har spillet fallit i forhold til samfundet. Det ved de selv. Det ved fol-

kene i socialforvaltningen, og det ved politikerne, idet man har besluttet, at de nu lige så godt først som sidst kan indstille sig på at leve på eksistensminimum. Der har altid været en gruppe, der ikke har kunnet slå til i samfundet, men gruppen er blevet større og større, fordi de muligheder, samfundet giver én at eksistere på, er blevet hårdere og hårdere, som flere har været inde på.

Men det, der får mig op på talerstolen for at supplere min gruppefælles kommentarer, er statistikkerne, som viser, at 31,5 pct. af samtlige kontanthjælpsnydere er unge mellem 18 og 24 år. Det er 100.000 unge, 100.000 unge på socialhjælp, det sikkerhedsnet, som skal samle os op, inden vi når ned i afgrunden.

Sikkerhedsnettet er et gode, men det er også et onde. Det gør nemlig noget ved de mennesker, der bliver opfanget af det. Det behøver det sådan set ikke, i alle tilfælde ikke i den store udstrækning, som det er tilfældet i dag. Der kunne godt sættes noget i gang for at undgå den klientgørelse, der sker med folk, når de kommer ind under det sociale system, men systemet er indrettet sådan med sin kontrol og manglende ressourcer, at folk føler sig mistænkeliggjort og mindreværdige.

Mange i socialforvaltningerne prøver at undgå at bringe folk i den situation og har det elendigt med at have folk siddende over for sig, specielt de unge, uden at kunne gøre noget. De ved, at det er svært at give folk selvtilliden tilbage, hvis man først har taget den fra dem.

En stor del af de unge ønsker ikke uddannelse, i alle tilfælde ikke her og nu. Derfor er det ikke nok kun at satse på uddannelser. Der må sættes arbejde i gang, så de unge, vi her taler om, får stivet deres selvtillid af ved at prøve at fungere i et stykke praktisk arbejde og opleve det at være god nok.

Vi må have disse hundrede tusind unge ud af det sociale system, som i sig selv gør dem mindre egnede til at klare sig i samfundet. Derudover giver vi dem herindefra en mulighed for at afprøve deres evner til at klare sig selv ved at nedsætte deres ydelser, nogle af dem i hvert fald, til 1.700 kr. om måneden. Når faste udgifter er trukket fra, har de ca. 100 kr. om ugen til mad, tøj, lommepenge, kontingenter, personlig hygiejne. Sikke nogle fantastiske muligheder vi giver dem!